

[Aage Fogh.]

terne drager omsorg for, at de værdier, som staten besidder, bliver vurderet til det, de virkelig er værd. Jeg har bemærket, at endnu i regnskabsåret 1961-62, altså efter vurderingen i 1960, opfører man værdier til 400.000 kr., der bevisligt er mere end det tidobbelte værd. Hvorfor gør man det? Hvorfor er man ikke realistisk og opfører effekterne til de værdier, de virkelig har?

Hvorfor interesserer statsrevisorerne sig ikke mere for administrationen? Det virker nærmest latterligt, når man ser oppositionspartierne i går stille ændringsforslag til finanslovsforslaget om besparelser på et beløb af 30 mill. kr., når de samlede bevillinger er på lige ved 12 milliarder kr. Jeg tror ikke, man kommer uden om at interessere sig mere for den store part af bevillingerne, der nu går til løn og pension. Hvor meget det drejer sig om på det sidste budget, tør jeg ikke sige afgjort, men for regnskabsåret 1962-63, da budgettet var på 9 milliarder kr., var de 4,6 milliarder kr. løn og pension. Hvis man ikke tør røre ved det felt, så tror jeg ikke, det har megen zwicket at tale om at nedsætte nogen af udgifterne. Det, jeg tænker på i denne forbindelse, er først og fremmest de dobbeltstillinger, der i stor udstrækning er inden for administrationen. Det er en fuldkommen irrational udnyttelse af arbejdskraften, som vi ikke bør finde os i i det lange løb. Det sidste, jeg har været med til på det område, var et forslag om at ansætte en mand — dog ikke i en særlig høj stilling — der skulle have lige ved 23.000 kr. i løn for halvdagstjeneste.

Et andet område, jeg meget gerne ville have at man interesserede sig for, er spørgsmålet om, hvordan lønningerne i det hele taget ligger. Jeg har bemærket, at centraladministrationens embedsmænd har holdt møder, hvor de har besluttet, at de nødvendigvis må have en lønforhøjelse; det skal de måske, men inden den vedtages, vil jeg i hvert tilfælde gerne vide, hvad de har lejlighed til at tjene udenom inden for deres embedsområde. Jeg er vidende om, at der i stor udstrækning sidder embedsmænd, som for at varetage et arbejde, der ligger på deres eget arbejdsområde, og som kan udføres i deres daglige arbejdstid på deres eget kontor, modtager ret store beløb. Jeg tror, det ville tjene til renere linjer i administra-

tionen, hvis man tog disse spørgsmål op til bedømmelse. Det er ikke, fordi måske embedsmændene får for meget, men de får det i hvert tilfælde under en forkert form.

Endelig vil jeg i kraft af de erfaringer, jeg har indhøstet ved at sidde som repræsentant for det høje ting i forskellige nævn, gøre mig stærkt til talsmand for, at man interesserer sig for en modernisering af administrationsapparatet. Jeg har set, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen har gjort sig til talsmand for, at man skulle foretage en fuldstændig revision af hele vor sociale lovgivning. Jeg kan erklære mig ganske enig heri. Jeg er fuldkommen overbevist om, at den dag vi gør det, den dag, vi tager hele dette vildnis op til revision, vil der alene administrativt kunne spares store beløb, uden at man derved ville berøre de af vore medborgere, der nyder gavn af denne lovgivning.

Altså, jeg erkender det gavnlige i, at vi har fremmet betænkningen over statsregnskabet; men jeg beklager, at vi får den i to afdelinger i stedet for én, og jeg udtaler — det er nok sidste gang, jeg har lejlighed til det — et stærkt ønske om, at hele vort revisionsvæsen bliver taget op til en grundig revision, og at de af folketinget valgte revisorer får en anden beføjelse, end de har haft hidtil. Jeg tror, det er nødvendigt for demokratiet, for hvis det først ligger sådan, at befolkningen begynder at være i tvivl om, at vi administrerer efter rene linjer, så er der fare på færde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 134 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet statsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om „Ungdommens uddannelsesfond“s forvaltning og virksomhed.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 137) findes i tidenden sp. 3996, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 561).